

325

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

ÚNOR 2020

ÚNOR 2020			
1	so	3. týden v mezidobí	
2	ne	(4. neděle v mezidobí) - Uvedení Páně do chrámu	Svátek
3	po	4. týden v mezidobí (sv. Blažej, sv. Ansgar)	
4	út	4. týden v mezidobí	
5	st	sv. panny a mučednice Agáty	památka
6	čt	sv. mučedníků Pavla Miki a druhů	památka
7	pá	4. týden v mezidobí	<i>první pátek</i>
8	so	4. týden v mezidobí (sv. Jeroným Emiliani, sv. Josefa Bakhiti)	
9	ne	5. neděle v mezidobí	
10	po	sv. panny Scholastiky	památka
11	út	5. týden v mezidobí (Panna Maria Lurdská)	
12	st	5. týden v mezidobí	
13	čt	5. týden v mezidobí	
14	pá	5. týden v mezidobí	
15	so	5. týden v mezidobí (bl. Bedřich Bachstein a druhové)	
16	ne	6. neděle v mezidobí	
17	po	6. týden v mezidobí (sv. Alexius a druhové)	
18	út	6. týden v mezidobí	
19	st	6. týden v mezidobí	
20	čt	6. týden v mezidobí	
21	pá	6. týden v mezidobí (sv. Petr Damiani)	
22	so	Stolce sv. apoštola Petra	Svátek
23	ne	7. neděle v mezidobí	
24	po	7. týden v mezidobí	
25	út	7. týden v mezidobí	
26	st	Popeleční středa	postní den
27	čt	dny po Popeleční středě	
28	pá	dny po Popeleční středě	
29	so	dny po Popeleční středě	

Poznámka: V rámci Malé liturgiky (viz str. 14) je jejím účastníkům pravidelně elektronicky rozeslán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc.

Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezek.ant@centrum.cz

První strana obálky: Zimní malostranský motiv (internet)

Drazí farníci a milí čtenáři,

vstupujeme do prvního povánočního měsíce. Hned druhý den v tomto měsíci slavíme svátek Uvedení Páně do chrámu, který nám připomíná odevzdání prvorozeného potomka Hospodinu podle Mojžíšova zákona. Panna Maria a sv. Josef přicházejí do chrámu, aby tam zasvětili své dítě a zasvětili je Bohu. Dodnes máme v poslední části „Denní modlitby Církve“ (breviáři) uchované kantikum zbožného starce Simeona, který připomíná právě tuto událost a děkuje Hospodinu za to, že směl být tím vyvoleným, který uviděl narozeného Spasitele. Evangelista říká, že z vnučnutí

Ducha sv. přišel do chrámu, aby uviděl božské dítě. Nejdůležitějším místem, kde se vše odehrává, je tedy chrám. Simeon mluví o narozeném Mesiáši jako o světle, které přichází osvětit všechny národy, aby jej každý člověk mohl poznat a dojít spásy. Proto se o tomto svátku vždy žehnají svíce, které nám připomínají Kristovo světlo, které osvětluje cestu do jeho království.

Vratme se ale ještě k významu místa, kde se vše odehrává, tedy chrámu. Pro Izraelity byl chrám mimořádným a jedinečným místem setkání člověka s Bohem, a proto tak nádherným a naléhavým způsobem prosí Šalomoun o vyslyšení své modlitby kvůli tomu, že se modlí v chrámě „Obrat' se k modlitbě svého služebníka a k jeho prosbě, Hospodine, můj Bože, a vyslyš volání a modlitbu, kterou tvůj služebník dnes k tobě vznáší. Tvé oči at' jsou upřené na tento dům v noci i ve dne, na místo, o němž jsi řekl: Zde bude mé jméno! Vyslyš prosbu svého služebníka i svého izraelského lidu, kdykoliv se budou modlit na tomto místě. Vyslyš na místě, kde trůníš, v nebi, vyslyš a odpusť“ (1 Král 8,27-30). Tato modlitba ukazuje velkou víru v Boží přítomnost na posvátném místě – chrámě, kde je Bůh blízko.

Naše kostely – chrámy jsou při vši náboženské toleranci a porozumění Božími svatostánky, protože zde přebývá Pán Ježíš v Nejsvětější Svátosti, narodil od židovského chrámu v Jeruzalémě. V kostele se s ním setkáváme tváří v tvář a můžeme s ním mluvit přímo jako kdybychom ho viděli přítomného v tělesné podobě jako to mohli zažít apoštolové. Proto má pro nás katolické křesťany kostel mimořádný a jedinečný význam. Mnohdy si na tuto přítomnost Boží rutinně zvykáme a zapomínáme, koho máme před sebou a s kým se jdeme setkat. Jeho přítomnost je důvodem naší nejvyšší úcty, kterou mu právě v kostele vzdáváme, a to i tím, že poklekáme při příchodu a odchodu z kostela a samozřejmě i při nejdůležitějších částech mše sv. Děláme to kvůli lásce a důstojnosti, která mu náleží, a skrze kterou se můžeme přiblížit jeho božství. Chovat se v kostele důstojně vyjadřuje naši víru v toho, který je zde přítomen. Proto máme být vděční, že vůbec tato místa můžeme mít a v nich se s Pánem setkávat.

Chvilé strávené v kostele jsou pro nás vždy světlem, které osvětluje „všednost“ našeho života, a hlavně nám pomáhá vidět, jak jít dále anebo alespoň pomáhá jít dále, když se nám někdy zdá, že je vše zahaleno určitou mlhou. Ten, který je světlo, může jako jediný dávat světlo, a díky tomu můžeme opravdově a správně vidět, co je Boží a co ne, co je jeho vůle a co není. Díky němu můžeme poznávat pravdu, která je světlem a osvobozuje od tmy egoismu a bludu, do kterého člověk velmi snadno upadá, když přestává za tímto světlem putovat. Panna Maria a sv. Josef jsou pro nás výzvou k zamýšlení s jakou touhou, láskou a vděčností přicházíme do kostela my? S jakými úmysly? S jakou starostí se zajímáme o stav našeho kostela? Nakolik se zapojím do jeho údržby, aby byl vždy v důstojném stavu? Zaleží mně vůbec na tom nebo je mně to jedno? Odpusťte, že tyto otázky pokládám, ale jejich odpovědi nám mohou opravdu ukázat, co pro nás kostel znamená. Každý nemůže pomoci stejnou mírou, protože je nemocný, starý atd. Ale každý může pomoci modlitbou a určitým zájmem, protože to je zájem o Ježíše Krista.

Kéž nás Pán osvětlí, abychom stále více a hlouběji odkrývali důležitost a velikost jeho přítomnosti v našem kostele a kéž chvíle strávené v Božím domě jsou pro nás vždy novou posilou a povzbuzením na cestě za ním.

Žehná

P. Vil

svátek Uvedení Páně do chrámu

neděle 2. února – ve všech kostelích žehnání svící

Sbírka na splátku farního úvěru

neděle 2. února – ve všech kostelích

svatoblažské požehnání

pondělí 3. února – po mši sv. v 18:00 u sv. Prokopa

Výstav Nejsvětější svátosti oltářníčtvrtek 6. února – po mši sv. v 18:00
u sv. Prokopa – do 20:00**úklid kostelů**

sobota 8. února po mši sv. v 8:00 u sv. Prokopa

přenos mše sv. Českým rozhlasemneděle 9. února u sv. Prokopa v **9:00** (!!!)**svátost nemocných**

neděle 16. února – všechny kostely

sbírka na Halář sv. Petra

neděle 23. února – všechny kostely

Setkání hledajícíchneděle 2., 9., 23. února 17:00
(Farní centrum)**zkouška chrámového sboru**

každé pondělí 18:30 Farní centrum

**52. MEZINÁRODNÍ
EUCHARISTICKÝ
KONGRES**

BUDAPEST 13.-20. 9. 2020

*„Všechna spása
pramení mně z tebe.“ (Ž 87)*

Nebeský Otče, zdroji veškerého života!

Sešli nám svého svatého Ducha,
abychom poznali a rostli v lásce
ke Kristu přítomnému v Eucharistii,
který sám sebe vydal za nás.
On je náš Pán a náš Mistr, náš přítel,
náš pokrm, náš lékař, náš pokoj.
Dej nám odvahu, abychom přinášeli
sílu a radost každému člověku.
Dej, aby čas přípravy na oslavu
Eucharistického kongresu posloužil
k duchovní obnově naší komunity,
našeho města, našeho národa,
Evropy a celého světa. Amen.

iec2020.hu

Eucharistický kongres je regionální, národní nebo mezinárodní setkání, které si klade za cíl posílení úcty k Eucharistii. Poprvé se konal roku 1874 v Avignonu, na mezinárodní úrovni se koná od roku 1876. Existují také stále organizační struktury, které se podílejí na konání kongresů. Jedná se o Pontifikální komitě pro mezinárodní eucharistické kongresy. Mezinárodní eucharistický kongres, který letos rok proběhne v Budapešti, se v Maďarsku těší velké popularitě. Jeho přípravy se staly příležitostí k mnoha duchovním, kulturním a charitativním iniciativám.

Hromnice

2. února se každoročně liturgicky připomíná událost, ke které došlo 40. den po Ježíšově narození. Ježíšova matka Maria byla podle židovských předpisů po narození chlapce 40 dní rituálně nečistá. Po uplynutí této doby bylo její povinností navštívit jeruzalémský chrám, podrobit se čistým obřadům a přinést Bohu zástupnou obět' za prvorozeného syna. Vše prvorozené totiž náleželo Bohu. Při návštěvě chrámu došlo k setkání se starcem Simeonem a prorokyní Annou. Simeon prorockým výrokem označil přinesené dítě **za světlo k osvícení pohanů a slávu izraelského lidu**.

V Římě lze vysledovat liturgii tohoto svátku již od poloviny 5. století. Na 40. den po Narození Páně byl uspořádán světelný průvod. Takto byla věřícím připomenuta biblická událost v jeruzalémském chrámu a především Simeonův výrok o Kristu jako světle.

Ikdyž původní název tohoto zněl **Očišťování Panny Marie**, byl vždy chápán a to i liturgicko-právně jako svátek Krista. V novém liturgickém kalendáři od r. 1969 se název změnil na **Uvedení Páně do chrámu**. Podtrhl se tak kristologický rozměr slavení. V lidovém pojetí však přetrvává název **Hromnice** připomínající liturgický obřad svěcení svíců a průvod se svícemi, které jsou v tento den součástí liturgie. Posvěcené svíce se pak často rozsvěcovaly při bouřích na ochranu před hromem (odtud jejich název **Hromnice**) a bleskem a dávaly se též k loži umírajících.

Výňatek z hymnu Quod chorus (breviář 2. února)

To, o čem dávno proroci mnozí
zpívali, Duchem Svatým naplněni,
to že se stalo Panně, Matce Boží,
neznámo není.

Vždyť Boha nebes, Pána celé země
počala Panna, Panna porodila,
jež po porodu nedotčenou
zjevne pannou vždy byla.

Stařeček svatý, Simeon vzal Syna
tam v jeho chrámě do náruče vřelé,
vděčný, že může zřít očima svýma
Vykupitele.

Věčného Otce světlo, Kriste Králi,
jenž jsi nám odkryl v Otcí skryté krásy,
dej, ať ti pějeme v říši světla chvály
po věčné časy. Amen.

Svatoblažské požehnání

Na den 3. února připadá nezávazná památka sv. Blažeje. V ten den se udílí **svatoblažské požehnání**. Nejde o svátost, ale o svátostinu a tak Církev k přijetí tohoto požehnání nestanovuje žádné podmínky (jako např. při sv. přijímání). Toto požehnání může přijmout kdokoli.

Na vznik obřadu měly vliv legendy vztahující se ke světcí. Svatoblažské požehnání se uděluje se dvěma zkříženými svícemi (nemusejí být rozsvícené) a modlitbou a má člověka ochránit **od nemoci krčních a všeho jiného zla**. V symbolice dvou zkřížených svíců může být viděna biskupská hodnost a statečnost nebo víra a láska Blažejova, které nepřemohly ani útrapy a smrt.

Biskup a mučedník sv. Blažej žil ve 4. století. Staré životopisy uvádí, že před povýšením na biskupa v Sebastě se zabýval lékařským studiem a vzorně vykonával lékařskou praxi. V době Licinia pronásledování se uchýlil do horské jeskyně, aby potají pokračoval ve své činnosti. Dle legendy zachránil chudé vdově selátko, ohrožované vlkem. Za to prý vdova Blažejovi později nosila svíce. Ve své skrýši byl objeven lovci, kteří ho přivedli do městského vězení. V žaláři se věnoval modlitbám a mnohým poskytl duchovní povzbuzení. Dle poněkud odlišných legend buď v žaláři nebo až cestou na popraviště pomohl promodralému chlapci, který se dusil zapichnutou rybí kostí v krku. Modlitba biskupa a jeho ruce chlapce zachránily.

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

Maria - Žena a Matka, z níž plyne spása **výňatek z novoroční homilie papeže Františka dne 1. ledna 2020** **VATIKÁNSKÁ BAZILIKA – SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE**

„Když se však naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy“ (Gal 4,4). Narodil se z ženy - tak přišel na svět Ježíš. Neobjevil se v dospělém světě, ale - jak praví evangelium - *byl počat v mateřském lůně*. Přisvojoval si naše lidství den po dni, měsíc po měsíci. V lůně jedné ženy se Bůh spojil s člověčenstvím, aby se už nikdy neodděлил. I nyní, v nebi Ježíš žije v těle, které si vzal v matčině lůně. V Bohu je naše lidské tělo!

V Bohu bude naše lidství navždy a Maria bude navždy Matkou Boží. Je ženou a matkou. To je podstatné. Z ní – ženy - plyne spása, a není spásy bez ženy. V ní se Bůh spojil s námi, a chceme-li se sjednotit s ním, jděme stejnou cestou: skrze Marii, ženu a matku.

Narozený ze ženy. Obrození lidstva začíná od ženy. Ženy jsou pramenem života. A přece jsou neustále uráženy, bity, znásilňovány, nuceny k prostituci a k ničení života, který nosí v lůně. Každé násilí způsobené ženě je profanací Boha, který se narodil z ženy. Z ženského těla vzešla lidstvu spása. Z toho, jak nakládáme se ženským tělem, je zřejmá úroveň našeho lidství. Kolikrát jen bývá ženské tělo obětováno na profánních oltářích reklamy, zisku, pornografie a vykořisťováno jako zužitkovatelný zevnějšek. Je třeba jej osvobodit, respektovat a ctít. Je nejušlechtlejším tělem světa, jež počalo a přivedlo na svět Lásku, která nás spasila! Ponižováno je dnes také mateřství, protože jediný zajímavý růst je ten ekonomický, ale mnohá srdce jsou prázdná a bez lásky.

Narozený ze ženy. Hned po svém narození se Ježíš zračí v očích ženy, ve tváři svojí matky. Od ní se mu dostalo prvního pohlazení a s ní si vyměnil první úsměv. S ní zahájil revoluci něhy. Církev, hledící na Ježíše, je povolána v ní pokračovat. I ona je totiž jako Maria ženou a matkou. Církev je ženou a matkou a v Madoně neshází svoje identifikační rysy. Dívá se na ni, neposkvřněnou, a cítí se povolána odporovat hříchu a zsvětštění. Dívá se na ni a cítí se povolána zvěstovat Pána a rodit jej v životech. Dívá se na ni a cítí se povolána přijímat každého člověka jako dítě.

Je vlastností ženy, že má na srdci život. Žena ukazuje, že smyslem života není další a další produkce věcí, nýbrž uchovávaní toho, co je. A Církev má srdce matky. A my děti vzýváme Matku Boží, která nás sjednocuje ve věřící lid.

Maria, Matko, zrod' v nás naději, přines nám jednotu. Ženo spásy, svěťujeme ti letošní rok, opatruj jej ve svém srdci.

Vzýváme tě, Svatá Matko Boží!

22. únor – svátek Stolce sv. Apoštola Petra

V tento den si připomínáme mimořádnou hodnotu, kterou Ježíš svěřil Petrovi k zachování víry a jednoty božského lidu. Jde tedy o službu, pro kterou se stal sv. Petr a jeho následovníci na římském biskupském stolci hlavou apoštolského sboru a vrchními pastýři celé Církve. Svátek je v Římě slavený již od IV. století souvisí s tradicí, že se Petr ujal správy římského biskupství.

Všichni zde na zemi jsme střídáni dalšími generacemi. Trvání Církve, předpověděné v evangeliu, však platí. Její vedení je vázáno vždy na stále nově nastupujícího pastýře všech. Jeho hodnota a funkce má sloužit k zachování víry a jednoty.

Je jeden Bůh, jedna Církev a jeden stolec založený na Petrovi Kristovým slovem (sv. Cyrián).

215. PIUS III.

22. září 1503 - 18. říjen 1503
* 1439 Itálie, vl. jm. Francesco Piccolomini

Narodil se jako synovec pozdějšího papeže Pia II., který jej r. 1460 jmenoval kardinálem a sienským arcibiskupem. V Perugii vystudoval práva a stal se doktorem. Přes své mládí udělal na všechny dojem svou zbožností i administrativními a správními schopnostmi. Papež Pavel II. jej vyslal jako legáta do Německa, kde se mu i díky dokonalé jazykové schopnosti velmi dařilo.

Znepokojen úrovní morálního života v Římě za papežů Sixta IV. a Alexandra VI. dojížděl na papežský dvůr jen velmi zřídka. Protože konkláve po smrti Alexandra VI. bylo bezvýhodně rozděleno na tři skupiny, zvolilo nakonec papežem Piccolominiho. Na počest svého strýce přijal jméno Pius.

Nový papež byl však těžce nemocen a jeho tělesné síly nestačily na náročnost korunovačních obřadů – brzy po nich zemřel. Byl pohřben nejprve v bazilice sv. Petra, později byly jeho ostatky přeneseny po bok jeho strýce Pia II. do Sant'Andrea del Valle.

216. JULIUS II.

1. listopad 1503 - 21. únor 1513
* 1443 Itálie, vl. jm. Giuliano della Rovere

Pocházel ze šlechtické rodiny, kteř Církvi dala mnoho hodnostářů; byl synovcem papeže Sixta IV. Tento výhodný původ mu umožnil dosáhnout v r. 1461 titulu biskupa francouzské diecéze.

Jako mnozí další příslušníci vznešených italských rodů v období renesance začal záhy usilovat o nejvyšší církevní hodnost, o stolec papežský. Giuliano della Rovere se konečně stal nástupcem sv. Petra, konkláve jej zvolilo po několika hodinách téměř jednohlasně a přijal jméno Julius II. Je možné, že jeho úspěch zaručily vydatné úplatky.

Svoji vládu začal přes pokročilý věk s obdivuhodnou energií, která nebyla u jeho předchůdců obvyklá. Především se snažil o to, aby se zbavil různých vlivů, které oslabovaly jeho moc. Svému vojsku velel sám na koni a v plné zbroji. První úspěchem bylo, že se mu podařilo pomocí Istviých úskoků získat opět moc nad papežským státem. Poté co si zajistil moc v Římě, začal se zabývat zahraniční politikou. Jeho první krokem bylo vytačení Benátské republiky z míst, kde její nadvláda omezovala papežský vliv. Tím získal tak velkou moc, že dokázal svoji důležitost jak římskému císaři tak francouzskému králi Ludvíkovi XII.

V roce 1506 oficiálně ustanovil Švýcarskou gardu, která se od té doby stala elitní jednotkou pro ochranu papežů a jako taková slouží Svatému otci dodnes.

Julius II. zemřel v roce 1513, podle zpráv na vysokou horečku a byl pohřben v bazilice svatého Petra. Juliův monumentální náhrobek, na kterém pracoval Michelangelo již od roku 1505, byl v redukované podobě dokončen až r. 1544 a umístěn v bazilice sv. Petra v okovech. Ústřední postavou náhrobku, přesněji kenotafu (papež zde není pohřbený), je slavná socha Mojžišova.

Ježíš Kristus – dokonalý Bůh a dokonalý člověk

Promluva sv. Josemaría Escrivá ze Štědrého dne 24. 12. 1963

Syn Boží přijal lidské tělo, on, který je *perfectus Deus, perfectus homo*, dokonalý Bůh a dokonalý člověk. V tomto tajemství se skrývá něco, co musí vyvolávat v křesťanech neklid. Ještě dnes cítím tehdejší pohnutí. Rád bych Loreto znovu navštívil a v myšlenkách tam zalétám, abych prožil Ježíšovo dětství, když rozjímám o tom, že se zde Slovo stalo tělem.

Jesus Christus, Deus homo, Ježíš Kristus, Bůh-člověk. To je jeden z velkých Božích skutků (srov. Sk 2, 11), o kterých musíme věčně rozjímát před Pánem, který přišel, aby přinesl *na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení* (Lk 2, 14) – všem lidem, kteří chtějí svou vůli podřídit Boží vůli: nejen bohatým a nejen chudým, všem lidem, všem bratřím. Neboť všichni jsme bratři, Boží děti, Kristovi bratři: jeho Matka je naše Matka.

Na zemi je jen jeden lid: lid Božích dětí. My všichni se musíme naučit tuto řeč, kterou nás učí náš nebeský Otec, řeč rozhovoru Ježíše s jeho Otcem, řeč, která mluví srdcem a rozumem, řeč, kterou teď prožíváme v modlitbě. Je to řeč kontemplativních lidí, kteří vedou duchovní život, protože si uvědomili, že jsou Božími dětmi. Tato řeč se projevuje v podnětech vůle, v osvěceních rozumu, v hnutích srdce a v rozhodnutích vést poctivý život, konat dobro, šířit radost a pokoj.

Podívejme se na Dítě v jeslích, které milujeme. Podívejme se na ně, ale dobře si uvědomme, že stojíme před tajemstvím. Toto tajemství musíme přijmout vírou a vírou také zkoumat prohloubit jeho obsah. K tomu potřebujeme pokoru, která je vlastní křesťanské duši: nechtít přizpůsobovat Boží velikost našim ubohým představám a našim lidským výkladům, ale uznat, že toto tajemství je ve své záhadnosti světlem, které osvětluje život lidí. *Vidíme*, říká svatý Jan Zlatouústý, že *Ježíš vyšel z nás a z naší lidské přirozenosti, že se narodil z matky a panny, a nevíme, jak k tomuto zázraku mohlo dojít. Nepokoušej se to pochopit, prostě to přijmi, jak ti to Bůh zjevil a nehlobej zvědavě nad tím, co je pro tebe zahaleno tajemstvím*. Takovým postojem se naučíme chápat a milovat; a toto tajemství pro nás bude naléhavým poučením, přesvědčivějším než každý lidský důkaz.

Božský smysl Ježíšova pozemského putování

Vždy, když mluvíme před jesličkami, snažíme se hledět na Krista, našeho Pána, ležícího na slámě a zabalného do plenek. Ačkoli je ještě dítě, které nemůže mluvit, vidím v něm už učitele a mistra. Musím se na něho tak dívat, neboť se od něho mám učit. A k tomu musím poznat jeho život, číst evangelium, ponořit se do událostí Nového zákona, a tak pochopit božský smysl Ježíšova života na zemi. V našem životě se má obrazy život Ježíšův; stane se tak, seznámíme-li se s Kristem, budeme-li znovu a znovu číst Písmo svaté a rozjímát o něm, modlit se a znovu a znovu se modlit jako právě teď před jesličkami. Pokusme se pochopit poučení, které nám Ježíš už teď dává: jako dítě, jako novorozeně, jehož oči se právě teď otevřely, aby byla požehnána země lidí.

Když Ježíš rostl a žil jako jeden z nás, zjevil nám, že lidská existence, obyčejná a všední jednání má jistý božský smysl. Kdykoli jsme o této pravdě rozjímali, vždy nás uváděla v úžas myšlenka na třicet let jeho obyčejného, skrytého života, na oněch třicet let, která tvoří největší část jeho pozemského přebývání mezi lidmi, jeho bratry. Jsou to roky ve stínu, ale pro nás jasné jako sluneční svit. Nebo lépe jako záře, osvěčující naše dny a dávající jim jejich skutečný smysl; neboť jsme obyčejní křesťané, kteří vedou normální život jako milióny lidí na nejrůznějších místech země.

Ježíš tak žil třicet let jako *fabri filius* (Mt 13,55), jako syn tesařův. Pak teprve přijdou tři roky veřejného života mezi hlučnými davy. Lidé se s úžasem ptají: Kdo to je, odkud to všechno zná? Byl přece jedním z nich, žil jako lidé jeho země. Byl *faber, filius Mariae* (Mk 6,3), tesař, syn Marie. A byl Bůh, který přišel, aby vykoupil lidské pokolení a přitáhl *všechny k sobě* (Jan 12,32). Jako o každé jiné události v Ježíšově životě, ani o těchto skrytých letech nemáme nikdy rozjímát, aniž bychom nepocitovali dojetí, aniž bychom je neuznali za to, co jsou: Pánovou výzvou, abychom překonali své sobectví a svou pohodlnost. Pán ví, že jsme omezení, sobectví a ctižádostiví, ví, jak těžko zapomínáme na sebe a obětujeme se pro druhé. Ví, co to znamená, vždyť nenašel lásku a musil zakusit, že i ti, kteří prohlašovali, že ho následují, to dělali jen napůl. Vzpomeňme si jen na tu trapnou scénu v evangeliu, která nám ukazuje apoštoly ještě zcela v zajetí světských tužeb a ryze pozemských představ. Ale Ježíš si je vyvolil. Ponechal je u sebe a dal jim posláni, které dostal od Otce.

Také nás Ježíš volá, také nás se Ježíš ptá, jako se ptal Jakuba a Jana: *Můžete pít kalich, který já budu pít?* (Mt 20,22). Můžete pít tento kalich dokonalé oddanosti do Otcovy vůle? *Můžeme*, odpověděli Jan a Jakub. Jsme všichni, vy a já, opravdu ochotni plnit ve všem Boží vůli? Je naše srdce zcela oddané Pánu? Nebo ještě lpíme na sobě, na svých zájmech, na své pohodlnosti, na své sebelásce?

Je v nás ještě něco, co se neshoduje s křesťanstvím a co nám brání se očistit? Dnes máme příležitost to odložit. Nejdřív si připomeňme, že tyto otázky nám dává sám Ježíš. On se ptá, ne já! Ano, já bych se ani neodvážil takové otázky si klást. Pokračuji jen hlasitě ve své modlitbě, a vy, každý z vás, ať ve svém nitru vyzná Pánu: Pane, jak málo jsem se snažil, jak často jsem byl zbabělý! Kolika chyb jsem se dopustil při té nebo oné příležitosti, tu a tam! A přesto můžeme říci: Děkuji ti, Pane, že jsi mě držel za ruku, neboť vidím, že jsem schopen všech hanebností. Drž mě pevně – neopouštěj mě! Dohlédni na mě jako na dítě. Abych byl silný, statečný, pevný. Pomoz mně, neobratnému tvoru, vezmi mě za ruku, Pane, a dovol, aby mi též tvá Matka stále po boku a ochraňovala mě. A pak: *possumus* (můžeme)! Potom si tě dokážeme vzít za vzor.

Tvrzení *possumus* není domýšlivostí. Této božské cestě nás učí Ježíš Kristus a žádá, abychom se na ni vydali, neboť ji učinil cestou lidskou a zpřístupnil naší slabosti. *Proto se také tak velice ponižil. Proto tedy sám sebe zmařil a přijal podobu služebníka ten, který v podobě Boha je roven Otci; ale zbavil se velebnosti a moci, nikoliv dobroty a milosrdenství.*

Boží dobrota nám chce usnadnit cestu. Neodmítejme Ježíšovo pozvání, nevzpírejme se mu a nestavme se vůči jeho výzvě hluší; nemůžeme se vymlouvat, nemůžeme tvrdit, že bychom to nedokázali – přeče nás předešel svým příkladem. *Snažně vás tedy prosím a naléhám, bratři, nedovolte, aby byl zbytečný ten drahocenný příklad, který vám byl dán, ale připodobňujte se mu a obnovujte ve duchu své smýšlení.*

uspořádal P. Vít Uher

II. Vatikánský koncil o úloze laiků v Církvi - 7.

Konstituce *Lumen gentium*, kapitola IV., čl. 36

ÚČAST LAIKŮ NA KRÁLOVSKÉ SLUŽBĚ

36 Kristus se stal poslušným až k smrti a byl povýšen od Otce a vešel do slávy svého království. Jemu je všechno podřízeno, dokud on sám sebe i všechno stvořené nepodřídí Otci, aby pak Bůh měl svrchovanou vládu nade vším. Tuto moc odevzdal učedníkům, aby i oni měli královskou svobodu a sebezaporem a svatým životem přemáhali v sobě vládu hříchu, ba více, aby sloužili Kristu v druhých lidech a pokorou a trpělivostí přiváděli své bratry ke Králi, jemuž sloužit znamená kralovat. Pán totiž touží též prostřednictvím věřících laiků šířit své království, „království pravdy a pokoje“. V tomto království bude i tvorstvo vysvobozeno z poroby porušení ke svobodě, které oslavením nabudou Boží děti. Veliké příslibení a veliký příkaz byl dán učedníkům: *Všecko patří vám, vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.*

Věřící tedy mají uznávat vnitřní povahu všeho stvořeného, jeho jednotu a zaměření k oslavě Boha. Také světskou činností si mají navzájem pomáhat k světějšímu životu, aby tak svět byl naplněn Kristovým duchem a účinněji dosáhl svého cíle ve spravedlnosti, lásce a míru. V plnění této všeobecné povinnosti zaujímají laici přední místo. Svou odbornou znalostí ve světských oborech a svou činností, která byla vnitřně povýšena Kristovou milostí, ať vydatně přispívají k tomu, aby stvořené hodnoty byly lidskou prací, technikou a kulturou rozvíjeny podle řádu Stvořitelova a ve světle jeho slova k prospěchu všech lidí bez výjimky, aby byly mezi ně lépe rozdělovány a svým způsobem vedly k všeobecnému pokroku v lidské a křesťanské svobodě. Takto bude Kristus prostřednictvím členů církve stále více osvětlovat svým spasitelným světlem celou lidskou společnost.

Mimoto mají laici, i spojenými silami, ozdravovat světské instituce a životní podmínky, svádějí-li ke hříchu, aby vše bylo v souladu s požadavky spravedlnosti a spíše prospívalo, než škodilo ctnostnému životu. Tato činnost naplní mravními hodnotami kulturu lidského díla. Zároveň tím bude pole světa připraveno pro setbu Božího Slova a církvi se otevrou dveře, jimiž má do světa vstoupit poselství pokoje.

Ekonomie spásy sama už je důvodem, proč se mají věřící naučit pečlivě rozlišovat práva a povinnosti, které jim patří pro jejich příslušnost k církvi, a ty, které jim přísluší jako členům lidské společnosti. Mají se snažit oboje uvést soulad a být si přitom vědomi, že je má ve všech časných záležitostech vést křesťanské svědomí, protože žádná lidská činnost – ani světská – nemůže být vyňata z Boží vlády. Zejména v dnešní době je třeba, aby se tento rozdíl i soulad jasně projevovaly ve způsobu jednání věřících, aby tak poslání církve lépe odpovídalo osobitým podmínkám dnešního světa. Jako je třeba uznat, že se pozemská obec právem věnuje péči o časné věci a řídí se přitom vlastními zásadami, tak zase je nutno oprávněně odmítnout neblahou nauku, která chce vybudovat společnost bez ohledu na náboženství a která náboženskou svobodu občanů potlačuje a ničí.

DUCHOVNÍ SPRÁVCI A OSTATNÍ KNĚŽÍ VE FARNOSTI SV. ANNY

(od roku 1946)

od	farář (F) administrátor (A) jméno	do	od	ostatní duchovní jméno	do
1943	A P. EDUARD BROJ	1953	1955	P. Lubomír Blecha	1956
1953	A P. BOHUMIL KOVAŘÍK	1975	1956	P. Václav Veselý	1956
1975	A P. JOSEF ŠTASTNÝ	1991	1956	P. Gustav Čejka	1964
1991	A P. VLADIMÍR KELNAR	2001	1964	P. Václav Wolf	1967
2001	A P. MILOŠ SZABO	2004	1967	P. Josef Mixa	1968
<p style="text-align: center;">Od 1. ledna 2005 byla farnost sv. Anny sloučena s farností sv. Prokopa (viz PL 324).</p>			1968	P. Bedřich Metyš	1973
			1973	P. Karel Šebor	1975
			1971	P. Václav Wolf	1979
			1974	P. Josef Štastný	1975
			1976	P. Karel Šebor	1983
			1983	P. Václav Sochor	1991
			1986	P. Jiří Paďour	1989
			1989	P. Vladimír Kelnar	1991
			1991	P. Tomáš Rádl	1993
			2002	P. Miroslav Cúth	2004
			2004	P. Václav Wolf	2004
2004	P. René Milfait	2004			

z podkladů AP zpracoval -AJ-

Ukázky z výtvarné tvorby Nadi Wittové

Paní Nad'a Wittová je výtvarnice, která využívá svých znalostí bible a čerpá z ní náměty pro svou malířskou tvorbu. Jako absolventka jezuitského gymnázia má k této tématice velmi blízko a navíc dokáže kresbou popsat i to, co z pouhých písmen vyčíst nelze.

obrázky a další informace poskytla se souhlasem autorky paní M. Přibylová

Tyto myšlenky nemají jiný cíl, než vést nás všechny společně ke svatosti.

Z Knihy života Mnišského bratrstva Jeruzalém, bratr Pierre-Marie Delfieux

uspořádala Mgr. Tereza Pýchová, část 13.

Pokora (2.)

Pokora vede k *dokonalé lásce*. Nejprve k lásce k Bohu, která, je-li dokonalá, zahání strach a bázeň. Je to veliká radost, víme-li, že když jsme byli pokořeni a zkrušeni, když byl hříšník omyt a bylo mu odpuštěno, už nejsme služebníky, ale přáteli Božími, neboť Bůh pozdvihuje ponižené. Pamatuj, že všechna námaha je marná bez pokory, protože pokora předchází lásku. Jan byl předchůdcem Ježíšovým a přitahoval všechny k němu. Stejně tak pokora přitahuje k lásce, to znamená k Bohu samotnému, protože Bůh je láska.

Takto tedy pokora vede k lásce k bližním. Jestliže každý z pokory pokládá ostatní za vyšší, než je sám, pak už není mezi bratry místo pro stranictví, ani pro marnou slávu, pak mezi nimi zmizí závist, nesvornost a rivalita. Jsme šťastni, že se navzájem snášíme, se vši vlídností a trpělivostí, protože jsme ve vzájemných vztazích oděni pokorou. Štěstí ve společenství se rodí z této vzájemné podrobenosti, ke které obzvlášť vede poslušnost. Je-li poslušnost takto chápána, je předeheurou lásky podle Kristova příkladu. Kdo chce být mezi vámi první, ať je otrokem všech, kdo chce být mezi vámi veliký, ať se stane vaším služebníkem. Takto získá pokornou lásku, která pozůstává z něhy a úcty, přívětivosti a vlídnosti, a je prodchnuta radostnou a klidnou vážností.

Konečně nás pokora vede ke správné sebelásce. Pokora nás usmíruje s námi samými. Nepřeceňujte se víc, než je třeba, ale zachovejte si moudrou sebeúctu. I když nás Bůh pokořuje, nepohrdá námi. Jestliže nás ponížil, dělá to proto, aby nás povýšil. Prává pokora tě má vést k uznání, že sám ze sebe nejsi nic, ale že se skrže Boha stáváš všim: dědicem Kristovým a spoludědicem božské slávy, účastníkem Boží přirozenosti!

Prává pokora neztrácí naději v Boží lásku. Je-li ten, kdo je pokorný, moudrý, může chodit se vztyčenou hlavou jako Kristus, tichý a pokorný srdcem, neboť Bůh ho povýšil. Ví, že není vůbec nic, ale na dně svého ponižení a zdeptání nepodléhá malomyslnosti, sklíčenosti, zkouškám, kterými ho Bůh zdrtil. Pamatuje, že Otcova láska ustoupila milosrdenství a pozvedla ho.

Dovol, abys byl zničen pro toto povýšení. Sestup až na konec tohoto výstupu. Nemůžeš spatřit Boha, nezemřeš-li. I Bůh se pro tebe ponížil. Zemřeš-li z pokory sám sobě v hloubi srdce, nalezněš ho a budeš navěky živ. Pán povyšuje pokorné. V jejich čele je Maria. Bud' pokorný, a ty také budeš vládnout zemi a budeš se těšit z velkého pokoje.

26. únor – Popeleční středa

Popeleční středou začíná pro křesťany čtyřicetidenní doba postní, období přípravy na největší svátky liturgického roku - Velikonoce.

Již od konce 11. století se v tento den uděluje popelem na čelo znamení kříže, tzv. popelec. Při jeho udělení pronáší kněz slova „Pamatuj, že prach jsi a v prach se obrátíš“ nebo „Obrátte se a věřte evangelium“. Přijetí popelce je znamením kajičnosti převzatým z biblické tradice. Symbolicky se tak naznačuje stav člověka, který vyznává před Bohem svůj mnohdy špatný život a vyjadřuje vůli vnitřně se obrátit s nadějí, že mu Bůh odpustí.

Popeleční středa je v katolické církvi dnem přísného postu, kterým se rozumí půst od masa a půst újmy, tj. je dovoleno jen jednou za den se úplně nasytit. Ježíšova výzva k obrácení míří především na obrácení srdce, na vnitřní pokání a obnovu. Toto obrácení je především působením samého Boha v životě člověka. Bůh nám dává sílu a možnost začít znovu.

Zuzana Mináriková (narozena v roce 1984) je původem z Košic na Slovensku, kde studovala Přírodovědeckou fakultu UPJŠ, obor biologie a chemie. Oba tyto předměty vyučovala na základní škole v Holešovicích. V současné době je naroďičovské dovolené. V Praze žije od roku 2010. S manželem, rodákem z Bratislavy, nejdřív bydleli na Žižkově, později se přestěhovali do Bohnic. Každou neděli je můžeme spatřit v naší farnosti na mši u svatého Prokopa i s jejich čtyřmi dětmi Jankem (8 let), Katkou (5 let), Aničkou (4 roky) a nejmladší Alžbetkou (1,5 roku).

Jak bys charakterizovala život katolíků na Slovensku v Košicích a v Praze? Jsou nějaké rozdíly?

Na Slovensku všichni chodí do kostela tak tradičně. V Praze jsou kostely prázdnější, do kostela chodí méně lidí. Asi tohle je ten hlavní rozdíl, který je cítit. Na Slovensku když se někoho zeptáte jestli je věřící, tak je 99 % šance, že věřící je. V Česku je větší šance, že věřící není. Na Slovensku tradičně všechny děti jdou k prvnímu svatému přijímání, všichni mají svatbu v kostele, jsou pokřtěni. Tady to dělají jen ti lidé, co opravdu chtějí.

Kdo nejvíce ovlivnil Tvou víru v dětství?

Asi Salesiáni. Když jsem se v deváté třídě dostala na dětský tábor pro děvčata, byla tam jedna paní od Salesiánů a ta mě po prázdninách pozvala na setkání, která probíhala každý týden. V tom nejdůležitějším věku 14 až 15 let jsem se dostala mezi hodné děti. Chodila jsem také na církevní gymnázium, ale nejvíce mě ovlivnili Salesiáni. To, že nám nabídli duchovní formování. Jednou za měsíc duchovní obnovy a jednou za rok duchovní cvičení a generální zpověď. Chodívala jsem každý pátek na jejich mše pro mládež, potom do čajovny. Rodiče mi dali základ mé víry. Každou neděli jsme spolu chodili do kostela, ale něco navíc mi dali Salesiáni.

Co si myslíš, že je nejdůležitější při výchově dětí ke katolické víře?

Být pro ně příkladem. Děti vidí, že my se s manželem modlíme každý den a také před jídlem, chodíme do kostela a na Velký pátek držíme půst. Výchova k hodnotám je důležitá. Každý večer se spolu s dětmi u svíčky modlíme jeden desátek růžence a každý z nás poděkuje za něco, co sám chce. Třeba naše čtyřletá holčička každý den děkuje za to, že byla na hřišti, i když ten den na hřišti nebyla. Každý je na té své úrovni víry.

V čem Ti pomáhá Tvá víra?

Pomáhá mi každý den od rána do večera. Nedokážu si představit, že bych byla nevěřící. Někdy se zamýšlím nad tím, jak lidé mohou žít bez víry, jak to zvládají. Každé ráno si řeknu, že chci ten den prožít s Pánem Bohem, i když se mi nedaří a večer si zpytuji svědomí, co jsem zas udělala špatně, ale mám naději, že opět můžu začít znovu. Když se modlíme k Panně Marii, obracíme se na ni s prosbou, tak vím, že nás nenechá.

Zuzka nám doporučuje knihu **Maminka Markéta, život matky Dona Boska**, autorem které je **Teresio Bosco**. Příběh ženy, která své děti vedla k víře a zbožnosti od malička. Ve velké chudobě udělala vše proto, aby se její syn mohl stát knězem. Ve své starobě se stala matkou mnoha opuštěným chlapcům.

Rozhovor připravila Lucia Ferencei.

Svatá Panna Lasalettská (zjevení plačící Panny Marie, Francie, 1846)

(pokračování 20. díl)

Když nastal čas žní, mí páni udělali na svém poli ze snopů vymláčeného obilí jakousi boudu, aby tam pobývali a mohli tak hlídat úrodu proti zlodějům. Jak nastala noc, všichni čtyři se uložili na slámu v té boudě. Samozřejmě chtěli, abych spala s nimi, a když jsem

odmítla, můj pán tak klel, že jsem se celá roztrásla; a protože jsem odolala a do té boudy ani nevstoupila, řekl mi, ať jdu na klásky. Uposlechla jsem. Hned jak začalo svítat, přišel se podívat, kolik klasů jsem nasbírala; řekla jsem mu, že jsem vysbírala všechny klasy z jeho obilného pole. Odpověděl, že to nestačí, že musím jít na ostatní pole a brát klasy ze snopů. Na to jsem odpověděla, že nemohu krást majetek svého bližního. Rozzuřil se a poručil mi, abych brala celé snopy a dávala je na jejich. Nehýbala jsem se: vzal mě za paži a postrkoval mě vpřed a říkal při tom slova, kterým jsem nerozuměla. Když se mě konečně přestal dotýkat, vzdálila jsem se a kláskovala na jeho poli.

Jaký strach ve mně vzbuzovali tito lidé! Bála jsem se jich více než démona; a když se mě dotkli, bývala bych chtěla mít zapálenou pochoděň nebo žhavé železo, abych rychle vypálila místo, jehož se dotkli. Myslela jsem přesto na to, že i tyto osoby, které mě tak odpuzují, mají duši ke spasení prostřednictvím praktické víry, a oni se nemodlili, nebo aspoň já jsem je nikdy neviděla modlit se.

Když jsem to nejméně očekávala, cítila a viděla jsem, že jsou po mně házeny kameny; ohlédla jsem se: to můj pán sbíral kameny a bez milosrdenství je po mně házel: jeden kámen mě uhodil do úst a rozrazil mi horní ret, který se pak hojil velmi dlouho; konečně jeden kámen do hlavy mě omráčil a já jsem padla; to však nezabrzdilo zápal mého pána, který chtěl, abych ho poslechla, a snad by pokračoval, kdyby z dálky někdo nekřičel: „Och, vrahu, och, vrahu, zasloužíte si, aby vás spravedlnost pověsila.“ Večer mi řekli, abych zavedla zvířata do chléva a že je mám pak stále pást v těchto místech. Asi po čtrnácti dnech se večer vrátili domů.

Jednoho dne jsem jako obvykle šla s kravami, ale když jsem se večer vrátila a uvázala je, zjistila jsem,

že dveře obydlí jsou zamčeny na klíč. Čekala jsem. Zatímco jsem čekala, začalo pršet, blyskalo se a hřmělo. Bylo kolem půlnoci, stále jsem čekala na své pány. Abych nebyla v dešti, mohla jsem jít do chléva, ale já měla z krav takový strach! A pak mi naháněla strach i temnota. Posadila jsem se na schody domu, a tak jsem strávila svou noc v dešti, který trval až do rána. Samozřejmě jsem myslela na Boha a jeho zázraky. Ráno v mou obvyklou hodinu mí páni nepřišli, zavedla jsem zvířata na pastvu. Měla jsem však o své pány obavy, protože jsem nevěděla, nepříhodilo-li se jim něco. Chtěla jsem je co nejdříve vidět, a proto jsem se večer vrátila trochu dřív: dům byl dosud uzavřen... Začalo pršet, přišla jedna sousedka a řekla mi: „Psa by jeden nevyhnal na ulici a vy zůstáváte venku? Mních tam snad není?“ – „Nevím, čekám,“ řekla jsem jí a sousedka se vrátila domů. Kolem jedenácti mi přišla říci: „Nevrátil-li se Mních, nepříjde už; ubohé dítě, pojdte ke mně, mám pro vás postel.“ – „Děkuji vám,“ řekla jsem jí, „bude dobře, když počkám na své pány.“ – „Vaši páni,“ řekla mi, „přijdou až za sedm, osm dní, šli na lup, loupežníci.“ – „Je daleko ten lup?“ tázala jsem se. „Ale lup přece není žádná vesnice, šli krást, líbí-li se vám to takhle lépe než lup. Mnichové jsou rodinou zlodějů; pojdte ke mně.“

Následovala jsem tu ženu a strávila u ní tři nebo čtyři noci. Pak jsem jednoho večera nalezla dveře svých pánů otevřené; vrátili se; byla jsem ráda, že vypadají dobře. Nebylo to na dlouho; po jednom dni opět odešli, a večer, když jsem se vrátila z pasení dobytka, byly dveře opět zamčeny a tak zůstaly po čtrnáct dní. V té době Nejvyšší dovolil, abych byla pokryta nádory na obličej, na krku a ramenou; lidé to nazývaly nežity; druzí říkali, že jsou to neštovice; jiní, že jsem byla otrávena. Denně jsem chodila pást krávy; ale když jsem se jednoho večera vracela, jeden muž ze sousedství mi přišel říci: „Ale vy se vystavujete smrti, máte velmi silnou horečku, měla byste si lehnout do postele.“ Vzápětí se přiblížilo několik žen a řeklo: „Ale loupežníci odnesli klíč! Kam chcete, aby to dítě šlo.“ „Musí odejít, jinak uvědomím její rodiče v Corpsu.“

zdroj: Press, F. (1992). *Děvečky Boží.*

Brno: Mariánské nakladatelství.

uspořádala Mgr. Romana Bartečková PhD

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru - Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou o letních prázdninách omezeny; informace jsou včas zveřejněny.

Náboženství dětí

pondělí - čtvrtek odpoledne, místnost A

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže.

Ve školním roce 2019 - 2020 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZDS – úterý 15:45 (M. Provinská)
- 2. ročník ZŠ – úterý 16:45 (M. Provinská)
- 3. ročník ZŠ a příprava k prvnímu sv. přijímání – čtvrtek 15:30 (P. Vít Uher)
- 4. - 8. ročník ZŠ – středa 17:00 (Jakub Kroneisl)
- 9. ročník ZŠ + středoškoláci – neděle 18:30 příprava na biřmování (P. Vít Uher)

Další informace:

www.farnost-zizkov@efara.cz

MiladaProvinska@seznam.cz

kroneisljakub@seznam.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19:00 - 20:30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny se čte a společně objasňuje část bible určená na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající

neděle 17:00 - 18:00

Každoročně po velikonocích začíná P. Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří se chtějí seznámit se základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Příprava na biřmování

neděle 18:30 - 20:00 (do prosince 2019)

Přijmout svátost biřmování znamená "mít povinnost bránit a šířit víru slovem i životem" (II. Vat. koncil). Proto, aby člověk mohl dobře obhajovat i žít svoji víru, potřebuje ji dobře znát a vědět, jak ve svém životě uskutečňovat povolání svěřené nám od Ježíše Krista. K tomu slouží příprava, která se odehrává ve Farním centru pod vedením P. Víta Uhra. Zároveň je možné klást dotazy, na které mnohdy není čas anebo ani příležitost.

Malá liturgika

pondělí 18:45 - 19:45 (říjen - duben)

Hovory o liturgice se týkají aktuálního liturgického dění i všeobecných otázek (skladba liturgického roku, podrobnější rozbor jeho částí, liturgický prostor) i dalších souvisejících okolností.

Modlitba růžence

neděle, středa

Modlitbou růžence oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o různých událostech ze života Ježíše Krista i Panny Marie ve vztahu k naší současnosti.

Růženec se společně modlíme v kostele sv. Anny v neděli od 7:25, ve středu od 17:20 v kostele sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

kostel sv. Prokopa:

první čtvrtek v měsíci po mši sv. do 20:00

Neustále si potřebujeme vyprošovat pro svůj osobní i společenský život včetně života farnosti Boží pomoc, milost a sílu – nejlépe před jižším přítomným v Nejsvětější svátosti.

Polední ateliér

říjen - květen pátek 9:00 - 12:00

Jde o setkání převážně žen, při němž se zdobí svíčky, vyrábějí drobné užitečné předměty včetně drátkování, háčkování, malování, šití a přípravy drobných dárkových předmětů k různým příležitostem.

Trénování paměti

pondělí 17:15

Vzájemná i odborná pomoc pro ty, kteří pociťují slábnutí své paměti, a rádi by obnovili funkčnost svých paměťových buněk.

Úklid kostelů

druhá sobota v měsíci 8:00 - 11:00

Po mši sv. v kostele sv. Prokopa se přítomní rozdělí do skupin a podle stanoveného harmonogramu počne úklid všech tří kostelů naší farnosti. Díky ochotě farníků se daří každý měsíc naše kostely uklidit. Rádi uvítáme každého, kdo se této akce zúčastní.

Chrámový farní sbor

pondělí 18:30 - 20:00

Na zkoušky chrámového sboru jsou srdečně zváni všichni, kdo mají chuť si přijít zapívat a svým zpěvem podpořit a zkrášlit průběh liturgie. Noví zpěváci a zpěvačky i hudebníci jsou vítáni v každé době. Kromě zdravého „zapráhnutí“ hlasivek by mělo jít také o odpočinek a odreagování se od různých úkolů, kterými jsou jinak vyplněné naše dny, v příjemném prostředí a srdečném společenství.

Chcete se nechat pokřtít? Uvažujete o tom, zda je křest nutný?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). Ve Farním centru probíhá příprava každou neděli od 17:00, která vyústí v možnost přijetí svátosti křtu o Velikonocích.

Chcete nechat pokřtít své dítě?

Dítě do 6 let: Kontaktujte P. Víta Uhra a po osobním rozhovoru bude dohodnuta příprava na křest dítěte.

Dítě 7 - 14 let: U tohoto dítěte jsou již nutné základní znalosti o víře, které získá v přípravě na křest. Kontaktujte P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí probíhá ve školním roce dle stanoveného rozpisu, se kterým budete seznámeni.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít tak klid v duši?

Svátost smíření (sv. zpověď) lze v kostelích naší farnosti přijmout:

kostel sv. Prokopa: pondělí, středa, čtvrtek, pátek 17:25 - 17:50

kostel sv. Rocha: středa 6:30 (kromě letních prázdnin), neděle 16:30 - 16:50

kostel sv. Anny: neděle 7:30 - 7:50

S knězem lze předem domluvit i jiný termín.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování, která biřmovancům dává dary Ducha svatého a celkovou posilu ve víře, se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům – po nezbytné přípravě – každoročně na podzim. Zájemci se mohou přihlásit u P. Víta Uhra.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým právním aktem, ale svátostí, skrze kterou Bůh vstupuje mezi dva lidi, aby je posvětil a pomáhal jin ve společném životě. Proto je nutná určitá příprava ke sňatku.

Tu domluvíte (*minimálně 3 měsíce předem*) s P. Vítem Uhrem.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě takové potřeby se kdykoliv obraťte na P. Víta Uhra, se kterým domluvíte udělení svátosti nemocných buď u Vás doma nebo na jiném místě (nemocnice, domov důchodců apod.).

Jednou za dva roky (v postní době) je možno přijmout tuto svátost při jejím společném udělení.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste dlouho nebo vůbec u sv. zpovědi a sv. přijímání?

Nebojte se kontaktovat kněze, lidí jako Vy je mnohem více. Příprava na přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují na křest. Kněz Vás bude rád informovat o termínech a dalších podrobnostech této přípravy.

Zemřel Vám někdo blízký a chcete se s ním rozloučit při církevním obřadu na hřbitově nebo v krematoriu? – Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí. Je však nutné dohodnout čas rozloučení dříve s knězem než s pohřební službou.

Tradici ani současnosti katolické církevní praxe však neodpovídá tzv. „společný rozptyl“, z toho důvodu není přítomnost kněze u této akce možná.

Chcete nechat sloužit mši svatou za svoje blízké (živé nebo zemřelé) nebo na jiný dobrý úmysl?

Toto je třeba domluvit předem v sakristii kostela, ve kterém by měla být tato mše sv. sloužena.

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
---	--	---

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
Neděle	sv. Anna	8:00	
	sv. Prokop	9:30	
	sv. Roch	11:00 17:00	
Pondělí	sv. Prokop	18:00	- v latinském jazyce, - 4x ročně v Tridentském ritu u sv. Rocha.
Úterý	sv. Roch	17:00	
Středa	sv. Roch	6:00	Mimo červenec a srpen. V adventě roráty.
	sv. Prokop	18:00	
Čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
Pátek	sv. Prokop	18:00	Každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Srdci Ježíšovu.
Sobota	sv. Prokop	8:00	Každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů.

Případné změny jsou včas oznámeny.

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00.

Úřední hodiny v kanceláři

(Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15:00 - 16:30	výpomocný duchovní P. Ant. Ježek
Středa	8:30 - 11:30	farář P. Vít Uher
Čtvrtek	8:30 - 11:30	farář P. Vít Uher

Kontakty:

Farář: P. ThLic. Vít Uher ThD.
Mobil: (00420) 731 625 910
e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

stav ke dni 31. I. 2020	
výše dluhu (úvěr):	3 181 990,62 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sběrka na splácení úvěru (leden 2020):	10 076 Kč
č. účtu farnosti: Sberbank: 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat.

PROKOPSKÉ LISTY 325 - ÚNOR 2020

Vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Prokopa Praha 3-Žižkov, farář P. ThLic Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány.

Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč. NEPRODEJNÉ.

Textová příprava: Antonín Ježek Předtisková příprava: Michal Krásil Tisk: Petr Beran, www.pb-tisk.cz